

33. szám.
 Augustus 16-án, 1868.

Megjelenik minden szombatnapon egy ivon sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál.
 Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7. sz. Hirdetések díja: 1 hasábos petit sor 7 kr.

XIX. kötet.

Törvényjavaslat a véderőről.

Fölverseli *Kukoricza János.*

(Szerkesztői módosítás nem türetil!)

Bevezetés.

Ős hazánkat éjszak felől szépen
 Megvédik a borzas Karpatok,
 Ott keleten Erdély havas bérci,
 Betömendők rajt a szorosok!

Délről ugyan ki fenétől félnénk?
 S közös barát figyel nyugaton;
 Véderőre csupán magunk ellen
 Van szükségünk, én biz úgy tudom.

I. §.

Ámde itthon a tanult nép kell ám!
 Nem vehetünk mást be ész szerint,
 Mint ki közös barátunknál hosszán
 Pálcza alatt szolgál odakint.

Kinek rokkant a dereka, annak
 Káplárságra van tálentuma,
 Kinek lába vagy keze hiányzik,
 Őrmester lesz, s vak a hadnagya.

Törzstisztségre csak fej nélkül
 Számíthatnak régi harcziak;
 Minden rendű, rangu holtak pedig
 Képezik a tartalék-hadat.

II. §.

És e zordon, harcpróbált vitézek
 Nem szolgálnak kívül a hazán,
 Honi földben vagy földön fekszenek
 Szanaszerte minden ispitán.

Békelábon avult gyolcsruhákból
 Készítenek sebre tépetet,
 Harcz idején pedig elfoglalnak
 Minden, minden málhás szekeret.

III. §.

Kirukkolás történéndik mankón,
 Vagy négy kézláb, — uj elvek szerint; —
 A fegyverzet czinöntőnél készül,
 Hátultöltő használatra mind.

IV. §.

A vezényszó khinai nyelven szól,
Hogy érteni kéne az nem áll;
Trombitára fordulnak föl és le,
Mint a lovak, s Bőze generál!

V. §.

Poroszoknál sebkötőket osztanak,
„Borsszem Jankót“ adjunk mi nekik,

A nagy marsban ha hasuk megfájul,
Annak legtöbb hasznát vehetik!

Záróké.

És e hadnak nevezete légyen:
„Vászontarisznyási haderő!“
S e hadügynek miniszteri czime
Nem lehet más: „Koldusvezető!“

Finis.

Tallérossy Zebulon beszéde a választóihoz.

(Várták már odahaza macskazenével, de nem ijedt ám meg, hanem szónokolt hozzájuk eképen):

Megütöte füleimet, hogy ti akarjatok engemet faklyas zenivel elfoganyi, azirt elgyütem hozajatok finyezs napal, hogy költsiget nektek megsporolyam.

Kivanyatok tülem szamadast három esztendei működísemrül orszaggyülisen? Nem kivanyatok? No hat adok.

Igirtem mindent; tetem anal izs töbet. (Halljuk!) Csukd be szajadat. Nyisd ki füledet: aztan halod! Ez nem orszaggyülizs, a hun hazszabalyok irtelmiben minden ember csak akor halgat, mikor beszil. — No hat.

Igirtem, hogy fogom jo oldalra ülnyi: tetem töbet, mert ültem jora, de jobra. Mit ümgeted, tisztelt bibasz oda len? halgasd meg elib, mit mondok, aztan csokold magadnak kezét, hogy engemet valasztodat kipedet viselőnek! Gondolod: kipedet viseltem csak azir, hogy mindenap megmosdasanak helyeted? — No hat.

Ki eltagadhat aldót változast orszaggyülizs kezdisitül fogva? Akor volt hideg december, mosd van meleg kanikula. Akor volt rajtunk bunda: erővel levete valaki aztat rülünk? Nem! Alkotmanyozs nap nyajas mosolygasara leteünk önkint. Nem igaz? No most beszily magadnak te nagy torku! (Derültség.) Vesztetünk semit, nyertünk mindent.

Hogy mit nyertünk? Ejnye te nem szigyelesz magadat! Volt akor rajtad rongyos pruszlik, zsiros kalap; most van uj pruszlikod,

uj kalapod, kapsz három forint napszamot, ha miltoztatol elfoganyi. Hat a semi?

Kivivtunk nektek közös ügyet. (Köszönjük szépen!) De a ki nem irti dologhoz, ugyan minek beszili bele? Hat kirdezek egisz közönsiget: nem jó „közös urasagi erdő?“ No ugy-i hogy jo? — Ez is olyan. Ha kel magyar miniszternek valami, csak megy közözs urasagi erdőbe, Bicsbe, ot vagja nagy faba fejszit, csinyalya sok-fabul-faragot törvinyeket, szedi nekünk tarisznyával vadalmat, főzi nekünk valo taplot, s a mi közös disznosag van nalunk, azt mind ott makkoltat közös erdőben. Hat ez nem jó? (Egy pár éljen hangzik.)

In izs voltam Bicsbe. (Dolegatyus!) Jol montad fiam: „Atyus“ mert minyajatokrul atyusilag gondoskodo. Minden nap tiz forintot szereztem ti nektek: mert ha azt nem nimet fizetet volna, nektek kelete volna fizetnyi. Micsoda iszonyu büszkesig az tinektek: mikor latak engemet vigig menyí a Bicsen: minden ember kirdezte: „kicsoda ez a derék uraság?“ — „Ez a Bergengócziái kipviselő!“ olyan hir let ti nektek odafen, hogy ezutan bicsiek nem fognak mastul venyi „huros rigot“ csak bergengocziái gyalog-nagykereskedőktül. (Számos éljenek.)

Hja, de miket kivivtuk odafen! Kivivtuk, hogy szivarvany legyen nemzeti színü: franya reactio akarta, legyen sargafekete: utolyara megosztoztunk rajta, legyen nekik iczaka sargafekete, napal nemzeti színü. Egyib melikes

aprosagokat nem izz eldicsekedem. (Egy hang : „de hát a kvóta!”)

Kvóta bizony! No hiszen azt izz megmagyarazok, a ki mig talantan nem irti. A ki edig volt nalunk szeginy ember, hat anak nem volt semije. Mar ezutan olyan ember, kinek seniije sincs, nem lesz tobet; mert a hany szaz forintya van gazdag embereknek Bicsben, anyi negativ harmincz forintot tüle se tüz se arviz el nem moshat; ez megmarad unokainak izz. Ez a kvóta. (Mozgás odalenn.)

A mi pedig adofizetist iliti, no mar ara nizve egisz megeligidisel mondhatom, hogy sikerült közremüködisemel kieszközölnyi, hogy ezentul egy krajczar adot se fizetünk tobet nimetnek. (Általános és hosszasan tartó éljenzés.) Tutam jól, hogy közmegeligidist fogja szülnyi, mert retenetezs izz volt az is kegyetlen, hogy menyi sokat megexequalta rulunk nimet! Mar ezutan neki nem szabad, s mink csupan csak magyarnak fogjuk fizetnyi, menyit hazafui lesekedisbül — muszáj: is akor se nem tobet mint edig. (Ez utóbbi szavak igen halkan lettek előadva az előrebocsátott éljenek zaja alatt.)

A mi pedig jövedelmi adot iliti, az meg ipen aldazs minyajunkra, mert ha in fizetem statusnak ötven forintot, status tartozik nekem azirt ötszaz forint jövedelmet kimutatnyi; tehat ki mentül töb jövedelmi adot befizeti, anal töb jövedelme fog lenyi: e mar csak jo. (Igaz a!)

Hazadot izz csináltunk; de ez izz nagyon jo, mer ki medig hazadot fizeti, adig meg nem hal; mar pedig szip az ilet. Kivanom minyajatoknak, kik it vatok, hogy mig negyven eszten-deig fizesetek hazadot! (Hangos üdvözlés; „haszonlóképen kívánjuk! Éljen Zebulon!”)

Most tirek által legnehezeb kirdisre: financzra, trafikra. (De már ezt halljuk!) Csendesiget izz kirek, mert ezt nem kiabalhatom nagyon fenhangon: maj csak ugy mondom, hogy egy embernek fülibe megsugom, azutan az fogja masiknak is igy tova: Tehat: financzot, meg trafikot csak azir meghagytuuk, hogy magyar ember ne faragon dohany megvagásával maga: legyen ot financz, ki neki dobanyt megvag, pipara gyujt, s a mi azutan dohanyunkbol megmarad, azt magyar financz egy kis jo szoirt, meg mas egyibirt egy klaszszissal feljebb beirjon, hogy bolond nimet had agyon meg jól az arat. (Hangos kiáltás: éljen a financz, éljen Zebulon!)

Is lasatok: valahanszor egy ilyen jo rigi adot megszavaztuk, vagy egy még jobat ujat

kicsinyaltuk, mit franya tigrisek ugy eleneztek, in mindig felaltam izz beatam Bergengoczia riszirül petitiot, atkozot Schmerling adoszedői által tülünk elrabolt törvintelen sarcz visszafizetise viget. Olyan hatalmasan menydörgöltem tisztelt hazat e miata szip oratzioval, de franya tigrisek soha se nem enetek vigig magamat kibeszilnyi, anyit nevetek rajta; pedig hat nekünk van igasagunk, hogy ha jövendőre törvines adot megfizetünk, multokra törvintelen visszafizetesünk. Tigrishad nem enete soha inditványomat keresztül hatnyi. (Zúgás.)

Vigezetre szolok katonatörvinrül. Ez meg ipensigel csak katonadolog. Ezutan urfiakat izz besoroznak katonasagba, mibül önkint következik, hogy ezutan katonakat profont helyet fehir czipoval fognak tartanyi; legiusiget nem szolitanak per „tu spiczpub!” hanem „her fon!” is kapralpalcza ki lesz bilelve flanellal; kapitan lesz othon viczispany; ki nagyon jól fog banyi katonakal, mer fil, hogy mint viczispanyt othon kicsapnak. Puska lesz könyeb, mert nem lesz hozaja töltő-vesző; fizetis lesz töb, mert nem lesz fehir kabat, kire elfogyot sok kreta. Nem szolgálunk, csak egy kizs ideig, mint katonak, akor izz csak olyan orszagban, a hol még a boszorkanypogacsa megterem, azutan meg lehet hazasonyi, s ugy szolgálnyi tova — egy kizs ideig, ki hogy győzi; — azutan megin egy kizs ideig, mint rezerva. Te bolond, nem a felesigednil, hanem a hadseregnil! Azután még egy kicsit, mint honvid; de mar csak akor, ha elensig ipen a mi krumpli-földünkön jár; izz azutan mig egy kicsit, mint nipfökelizs: azutan a niplefkviskor kapjuk szabadcsagot feltamadazs napig. Mikor kel, ütünk kaszat egyenesre, s megyünk vele kaszalnyi. Idehaza az alat közrendre is vagyonzbiztonsagra fognak felügyelni maj zsvanyok. Ez az ilet lesz vig ilet! Minyajan el fogunk menyi! Ki lene olyan gyava, hogy ithon marana! (Hangos általános felkiáltás: mindnyájan el fogunk menni!) No ha mind elmennek, akkor in ithon maradok, ugy izz elgen lesztek. (Általános éljenriadal! Futnak haza fákyákért, Zebulont vállaikra veszik, s megirják a bizalmi szavazatot, csak mentül több halottat rakván bele, kiknek, mint tudva van, petitionalni nem szabad ugyan, de megnyugvásukat kijelenteni mért ne volna szabad?)

Furesa álom

avagy: mi módon szoktatták le Potyondi uramat a boritalról?

Rosz vers, de jó igaz. Poézis nincs benne, csak morál.

Dudolja *Junius Brutus*.

Kúria ajtója sarkában csikordul,
Jó Potyondi bácsi ajtóból kifordul.

Smüle zsidó bora savanyu, keserü,
Ész és ember attól, mint a zsák leterü(I).

Megyen egyenesen a Smüle zsidóba,
Ezt cselekszi ő már tíz estendő óta.

Lárma kerekedik, torombita harsan,
Faluba huszárok berohannak gyorsan.

Potyondiné asszony sir, kesereg, jajgat,
Panaszolja baját a huszár hadnagynak.

Munka után olyan édes a nyugalom:
Jó Potyondi bácsi hortvog a kazalon.

Hadnagy vigasztalja: „ifiaszony lássa,
Ne essék hiába könyvednek hullása;
Mire a nap kétszer leszédül az égről,
Embert faragunk a kigyelmed férjéből.“

Pajkos huszár szépen lehuz róla eszimat,
Csurapét, kravátlit, mint valami Bismárk.
Huszárgúnyát ölt rá, tarsolyt, dolmányt, spenczert,
Vállára karabélyt, hátultöltőt Wänczelt.

Bunkós Uszubu levele a feleségéhez.

Ezt az epistolát veres tollal írom.

Sok szerencsétlenség esett, a mijóta utójjára irtam: Renz elment, a minisztérium megmaradt, a nyár múlik, a gabonát elverte a jég, a magyar külön katonaságot elmosta az eső, az országgyűlést kiperzselte a kánikula, hogy perzselte volna ki vele egyttal azt a törvényt, a kibe a van, hogy má most ezentül én is

népfelkelés legyek. Százszor inkább lettem volna népleülés. Hát hova a menydörgös menyköbe álljak én fel ezekre a podagrás lábszárakra, ezzel az összevissza közöszügyezett constitutiommal! Vagy talántán lóra üllyek? Dejsz' abbúl nem esztek! Megmondta nekem az apám, hogy a t ne tegyem. Ó is csak etzer próbáta Györmél.

Aszondod, hogy nem vagyok én ojjan vén, he-

De Potyondi bácsi aluszik az urban,
Jól találja magát a huszár mundurban.

Egyszer csak fölébred, haza kéne menni ;
Sarkantyú megsörren : „a menyköt! hát e mi?”

(Folytatás köv.)

gyesen járok, mint akár Pompéry, kicsapom a bajuszom, mint Csiky Sanyi, a hajam meg különb az Andrássy grófnál is, pedig az három borbélylegénynek ad dolgot. Hja édes fiam, e még a törvény kihirdetése előtt vótt! Ez a törvény jobban megütött engem, mint a lapos guta Bernáth Gázi pugyellárisát. A termetem megtört, a bajuszom lelóg, a hajam pediglen ott van Deletternél reperálni.

De én nem is tudom, hogy mit akarnak velem? Soha életembe nem vótt más fegyver a kezembe, az apám fringiájánál, a kit pedig nem lehet kihuzni a tokjából. Soha nem löttem baknál egyebet s az egész hadi tudományból csak a reterádát esmérem. És én most menyek s dugjam magamat valami kozáknak a pikájára, vagy mászszak egyenesen bele valami ágyunak a torkába. No ugyan jó kalibere legyen annak az ágyutoroknak, a kibe én bemászszak.

Azután mi lennék? közlegény talán tsak nem? Mert akkor János parantsolna nekem, a kotsisom, a ki káplár vótt, mikor kivette a laufpaszt ezelőtt vagy husz eszte ndövel. Má pedig tsak nem tisztithatom a tulajdon kotsisom tsizsmáját. Vagy tán tisztnek tsinának mingyár? Talán bizony óbesternek? No hát akkor istenneki, mingyá kvittirozok. Rám fér az a kis penzió.

Bunkós Uszubu.

Furesa ásvány.

V... tanárral történt, hogy ásványtant magyarázván, egyik tanítványa — boszantási szándékból

— egy darab száraz kenyeret mutatott be neki, hogy mondja meg, vajjon miféle ásvány az?

— Micsoda ásvány? hát izé... pof-ásvány! — szólt a tanár, mialatt úgy pofonsapta a kérdezőt, hogy a szeme is káprázott bele.

Adomák.

Sorompó állításra és vámszedésre kapott engedélyt egyik hazai kisebb város, mely a Bachrendszer alatt és miatt az adósságba fülíg merült.

A vidék reclamálásai folytán a megye közönsége a sorompó lerontását elrendelte, mit a város megtudván, a miniszteriumhoz folyamodott pártfogásért, s onnan a megyét e határozatának foganatosításától eltiltották.

Erre indítványba tétetett: „hogy a ministerium vád alá helyeztessék:“

Pestre rándult a kövesdi matyó, feleségestől fiastól, lányostól, — egész pereputyostól. Inkább olcsóbban vállalta el a gabonaszállítását, csak hogy világot lásson.

Sok csavargás és bámulás után a zsió templomba vetődtek, hol éppen isteni tisztelet volt. A sok fényes tárgy között legjobban csodálták ott azokat a szép, nagy szál gyertyákat, melyek olyan pompásan égnek.

A gáz-világítás t. i. ugy van alkalmazva: mintha gyertyák égnének.

A mint már vagy két óráig ott álltak, a matyónak egyik fia felkiált:

— Teremtő Isten! minő gyertyák! Neézze kee apám uram, máa keet órája, hogy itt állónk, s meeg anyi se eegett ee beleöle, mint az ujjom!

A r...i k. k. bezirxstülrichtert Kangelreichnak, az actuariust Ebenhöchnek hitták.

Beállit egyszer a s...i barkó a hivatalba, s elő fog egyet a hivatalnokok közül, a ki magyarul is tudott egy keveset.

— Enstállom aláztatvá, mejjik az urak közeő az a Kangörény?

A hivatalnokok hegyezik a füleiket.

— Nix ta, hier ist kein Girind.

— No hoát, akkor hoát mutassák meg az urak azt az urát, a ki eéhen beög.

Szegény Zs. T. J. bácsi, milyen derék egy ember volt, Isten nyugosztalja!

M... városában nem is hitták máskép, mint uj Demosthenesnek. De pöndörített is olyan dikenziókat hébe-hóba, hogy az embernek a haja szála meredt fel bele.

Egy alkalommal, — a többi kozt, — csordabíró volt. De mivel azt fogtak rá, hogy nem jár el dolgában ugy, a mint illik, lemondott. Nem sokára gyűlés volt, melyben a tehenes-gazdák vettek részt, s melyben őt felkérték, foglalná el újra bírói állását, mivel a mostani bíróval nincsenek ugy megelekedve, mint vele voltak.

Sokáig nem fogadta el a megválasztást, végre a közbizalomnak mégis engedett, s felállván ily sermót tartott a gyülekezethez:

„Tekintetes marhagyűlés! bikabíroság! és ökör-perceptorság! panaszkodik az alsó-csorda is, a felső-csorda is, hogy nincsen jó marhabíró, — miben egyéb-iránt a barom-örök is tanúskodnak! — Mikor én voltam fő csorda-inspector, nem volt rám panasz sem az alsó-, sem a felső csordának! No én majd hát elfogodom a tekintetes marhagyűlés ajánlatyát, megmutatom én, milyennek kell lenni igazi egy marhabírónak!”

Lett azután erre olyan éljenzés, hogy nem hallott hozzá hasonlót hét vármegyé.

Mindegy!

X. tanár, — kiről sok furcsa történetecskéket beszélnek ismerősei, — egyszer, a mint rendes szokása szerint illuminált állapotban botorkázott haza felé, a

helyett, hogy a kapuja előtti hidon ment volna keresztül: a patakot gázolta át.

Felesége, épen az urát várván a kapuban állt, s látván, hogy oldalbordája a vízben habuczkol, eképen kezdé fogadni:

— Ugyan te részeg korhely! hát ott kell jönnöd? hát nincs hid? hát...

— Hadd el feleségem, — szolt a pocsetában habuczkoló férj, — hadd el, — csakugyan beleestem volna!

Borkoresolyák.

— Mikor láttál először szamarat? — kérdé a profeszszor tanítványát a vizsgán, a mint a természet-tanra kerül a sor.

— Hát mikor legelőször profeszszor urhoz hoztak, — válaszolt a gyerek, értvén alatta a clarissime szamarát, melyet ez a szőlőbe való kirándulásokra használt.

— Az Isten mindenütt jelen van, édes gyermekeim — mondá a tanító tanítványaihoz.

— Rektram, kérem szépen — szólalt fel egy boglyas gyerek — az édesapám pinczében is?

— Ott is hát, hogyne? — válaszolt a tanító teljes meggyőződéssel.

— Apámnak pedig nincs is pinczéje.

Választási kilátások.

— Hát te kire adod voksodat a jövő követválasztáskor?

— Biz' én X-re adom.

— X-re? hiszen az nem valami derék ember.

— Már hogy ne volna derék ember, hát nem tudod, hogy megtámadta a „Pesti Napló.”

— Én Y-t igen nagyon tisztetem, e n n é l f o g v a arra fogok szavazni, a ki ellenjelöltje lesz.

— No már ezt nem értem.

— Pedig könnyű érteni. Mivelhogy nagyon tisztetem, hát nem szeretném degradálni. Már pedig azt minden ember tudja, hogy Y. a mostani országgyűlés alatt delegatus volt 10 frt napidijjal. Most tehát 5 frt napidijjal ablegatussá tenni reá nézve degradáció lenne, degradációra pedig ez a derék ember nem szolgáltatott okot se nekem, se másnak. Ergo nem szavazok rá.

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Annyi már a törvény, hogy ugyancsak prókátor legyen, a ki megtanulja a felet.

— Erdő, puszta, csárda és ujság csakugy hemzseg már a sok rablótól. (Jaj én Istenem, mi lesz már ebből?) Hát mi lenne? Ha a rendőrségek, pandurságok, perzekutárságok ezután is megmaradnak olyan jeleseknak, a milyenek eddig voltak s a katonaság még ezentul is olyan vitézül fogja forgatni a fegyverét feyvertelen békés polgárok, asszonyok és gyermekek ellen: hát utoljára is oda lyukadunk ki, hogy ezek a rablók egész organizációval fognak birni, lesz elnökük, lesznek titkársaik, gyönyörűséges szép bürojuk, akeziák, működő és tiszteletbeli tagjaik. Csodálom, hogy qua „közkereseti társaság“ még ekkoráig sem tartottak alakuló közgyűlést s alapszabályaikat nem terjesztették még jóváhagyás végett a minisztériumhoz.

— Hallod-e anyjuk: egy keresztyén fiatal ember, hogy elvehessen egy zsidőleányt, zsidóvá lett. Mult vasárnap volt az esküvőjük. A vőlegény egy névtelen levélben 500 darab aranyat kapott nászajándokul. Én sejtem ki az a névtelen jóltevő. (Hát ki?) Ki lenne más, mint — Török János?

— (A komámasszony aszondja, hogy Németország egy városában lelopták a toronyból a harangot.) No azt bizonyosan a budapesti rendőrség őrizte.

— (Az már mégis csak furcsa, hogy a francia minisztertanácsban a császárné elnököl. Hát ha nekem eszembe jutna a kendtek ezéghgyülésében elnökölni?) Hallgass asszony, hát nem tudod, hogy Parisban ilyenforma megjegyzésért akarják kioltani a lámpást?

— Tudod-e, hogy Csongrád megszabadult a legnagyobb bajtól? (Melyiktől?) Hát Babajról.

— No ha jó szakácsné vagy, találd ki, miben hasonlít a magyar országgyűlés a vajhoz? (Jaj de gonosz kérdéseket formál kend!) Távol van tőlem minden maliczia. Csak abban hasonlít, hogy ez is a melegre olvadt fel. Másban nem.

— A jövő esztendei egyházi zsinatra a pápa Viktor Emánuel is meghívta. (Lehetetlenség!) Már pedig az ugy van. A meghívás Victor Emanuelnek „Sardinia kiválynak“ szól. Szólíthatja azt ő szentsége akár tekintetes Viki Manó esküdt urnak is, azért még is Olaszország királya ő.

— (Halotta kend, hogy Bolgárország felkelt?) Nem baj az. (Már hogy ne volna baj?) Már hogy volna az nekünk baj, mikor Magyarország meg szépen eszedesen lefeküdt.

— (Lengyelországnak szobrot emelnek Helvéciában.) Jobb volna bizony ha Lengyelországot magát emelnék fel.

— Németországban egy nagy embert mutogatnak, a ki magasabb hét lábnaál. Legnevezetesebb a lába, mert az olyan hosszú, hogy ha összekuporodik, térde magasabban áll fejénél. (Ilyenekből kellene összeállítani az osztrák armádiát!)

— Én nem is hiszem, hogy a spaunol miniszterium nem csupa kacsából áll. (Mért nem hiszi kend?) Hát mert örökké bukdácsol.

Az „Üstökös“ magán-távsürgőnyei.

Páris, aug. 15-én. Ma van a császár születésnapja. Egész Páris illuminál a — Rochefort lámpásával.

Rapperswyll, aug. 16-án. Ma leplezték le Lengyelország sirkövét. Sokan ontottak, a vérotás kimenvén divattól, könyeket. Most már nagy a remény, hogy Lengyelország feltámad az utolsó ület trombitájára. Az orosz czárhoz, ki ezen ünnepélynek közvetett rendezője, hódoló hálanyilatkozat intéztetett. A megindulás nagy — hazafelé, — re quasi bene gesta. (Ezen távirat csak ma délután fog ide érkezni.)

Üres-pusztá 1867. april 1-én. A község harmadfél sz-mélyből álló lakosai bizalmi feliratot intéztek az ujonnan kinevezett magyar felelős miniszteriumhoz. (Hanem azóta egy csiga levelet hozott, melyben a bizalmat már ezek is visszavonják. Szerk.)

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1868.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polak.